

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **Ing. B. M.**, zastoupeného Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem se sídlem Přátelství 1960, Písek, proti žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2018, č. j. 11 Ad 25/2014 – 101,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 11. 2018, č. j. 11 Ad 25/2014 – 101, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedené usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž byla pro nedostatek podmínek řízení odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2014. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ředitele pyrotechnické služby ve věcech kázeňských ze dne 9. 5. 2014, č. 6/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku a byl mu uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 15% na dobu tří měsíců.

[2] Městský soud při posouzení věci vyšel ze skutečnosti, že žalobou napadené rozhodnutí bylo rozhodnutím policejního prezidenta ze dne 2. 3. 2015, č. j. PPR-18561-12/ČJ-2014-990131, prohlášeno za nicotné a soud tak nemá splněnu jednu ze základních podmínek řízení, již je existence napadeného rozhodnutí. Na tomto stavu nic nezměnilo ani podání žaloby proti výše uvedenému rozhodnutí, neboť ta byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2018, č. j. 8 Ad 10/2015 – 39, zamítnuta.

[3] Kasační stížnost podal žalobce formálně z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti pak na str. 2 – 5 zrekapituloval dosavadní průběh řízení, od konce str. 5 až po str. 9 pak citoval z kasační stížnosti podané proti rozsudku městského soudu ze dne 16. 10. 2018, č. j. 8 Ad 10/2015 – 39, vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 179/2018, aby prokázal spojitost obou případů. Té podle jeho názoru nevěnoval městský soud dostatečnou pozornost. K otázce zákonnosti napadeného usnesení pak pouze v jednom odstavci na str. 9 uvedl, že postup městského soudu ve věci byl zatížen procesní vadou, která měla vliv na zákonnost napadeného usnesení. Žaloba v této věci byla sice podána před podáním žaloby ve věci sp. zn. 8 Ad 10/2015, tam však bylo rozhodnuto dříve. Městský soud bezprostředně po vydání rozsudku ve zmiňované věci vydal kasační stížností napadené usnesení, předtím však nevyzval stěžovatele k vyjádření procesního stanoviska a neumožnil mu na vzniklou situaci jakkoliv reagovat. Soud přitom mohl předpokládat, že stěžovatel rozsudek ve věci sp. zn. 8 Ad 10/2015 napadne kasační stížností. S ohledem na tuto skutečnost mohl stěžovatel žádat i o přerušení nynějšího řízení. Případným přerušením řízení by došlo i k úspoře jeho nákladů a k odstranění současného chaotického stavu. To se však nestalo a tím došlo k zásahu do stěžovatelových práv.

[4] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby bylo napadené usnesení zrušeno a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[5] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v rozsahu uplatněného stížnostního bodu, z úřední povinnosti přihlédl k procesnímu stavu v době svého rozhodnutí a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, byť z jiných důvodů, než stěžovatelem uplatněných.

[6] Úvodem předesílá, že ve věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 11 Ad 25/2014 nerozhoduje poprvé. Již rozsudkem ze dne 8. 9. 2016 č. j. 3 As 253/2015 – 199 zrušil Nejvyšší správní soud předchozí usnesení městského soudu ze dne 10. 11. 2015, č. j. 11 Ad 25/2014 – 70, jímž byla žaloba podaná stěžovatelem proti rozhodnutí žalovaného rovněž pro nedostatek podmínek řízení odmítnuta. V rozsudku uvedl, že „řízení vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8 Ad 10/2015 je svojí povahou řízením, jehož výsledek může mít vliv na rozhodnutí soudu v projednávané věci. Ve shodě se stěžovatelem má za to, že neexistence napadeného rozhodnutí není definitivní (a nelze tak hovořit o neodstranitelném nedostatku řízení), ale je závislá na posouzení zákonnosti rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 2. 3. 2015. Při úvahách, zda je možno o žalobě rozhodnout podle aktuálního stavu věci, či zda je třeba vyčkat na rozhodnutí v souběžně vedeném řízení, měl se pak Městský soud zabývat otázkou, zda postupem, který zvolil, nedojde fakticky k odepření spravedlnosti a práva na soudní ochranu ve smyslu čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod.“

[7] K tomu dále upozornil, že „při hledání odpovědi na spornou otázku nemusel městský soud zůstat jen u úvahy výše uvedené. Nic mu totiž nebránilo v tom, aby si pro účely dalšího postupu ve své věci sám učinil předběžný úsudek o zákonnosti rozhodnutí policejního prezidenta, aniž by tím jakkoliv zasahoval do rozhodování příslušného senátu v souběžné věci. Nelze přehlédnout, že nicotnost žalobou napadeného rozhodnutí byla prohlášena podle § 77 odst. 1 správního řádu pro nedostatek pravomoci rozhodovat jako odvolací orgán za situace, kdy první náměstek policejního prezidenta projednal faxem a e-mailem podané odvolání, které

pokračování

nebylo opatřeno elektronickým podpisem a ani nebylo (podle dosavadních skutkových zjištění, jež jsou předmětem sporu) v zákonné lhůtě přepsaným způsobem doplněno. Takováto interpretace nicotnosti ovšem vzbuzuje určité pochybnosti, neboť uvedený služební funkcionář nepochybně pravomoc rozhodovat měl a věcně k tomu byl příslušný též, vada spočívala pouze v tom, že projednal tzv. neúplné podání (úkon by byl dokončen až potvrzením či doplněním podání), což vede spíše k úvahám o nezákonnosti rozhodnutí (s možností zahájit řízení podle § 193 služebního zákona) než o jeho nicotnosti. Ať už by soud dospěl v této otázce k jakémukoliv závěru, je zřejmé, že výsledek řízení proti rozhodnutí policejního prezidenta nelze mít za jednoznačně předurčený a neúspěch žadatele za nepochybný, a proto i tato skutečnost měla podpůrně sloužit ve prospěch postupu preferujícího posečkání s rozhodnutím ve věci.“

[8] S ohledem na procesní stav věci pak Nejvyšší správní soud závázal městský soud k tomu, aby vyčkal rozhodnutí ve věci vedené pod. sp. zn. 8 Ad 10/2015 a na tu dobu řízení přerušil. Pokyny Nejvyššího správního soudu městský soud vyhověl usnesením ze dne 12. 10. 2016, č. j. 11 Ad 25/2014 – 92. O pokračování řízení pak rozhodl usnesením ze dne 17. 10. 2018, č. j. 11 Ad 25/2014 – 99, tedy den po vyhlášení rozsudku ve věci sp. zn. 8 Ad 10/2015, avšak více než měsíc předtím, než tento rozsudek nabyt dne 19. 11. 2018 právní moci. V den právní moci citovaného rozsudku pak vydal kasační stížností napadené usnesení.

[9] Lze tak uzavřít, že závazný právní názor obsažený v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu městský soud dodržel. Zároveň je ovšem třeba konstatovat, že na jeho další doporučení nevzal příliš zřetel. Nejvyšší správní soud v zájmu uplatnění principu rychlosti a hospodárnosti řízení nad rámec projednávané věci naznačil, jaký má náhled na otázku nicotnosti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta, aby tak soudu usnadnil volbu dalšího procesního postupu. V naznačeném směru poté o kasační stížnosti stěžovatele proti rozsudku městského soudu ze dne 16. 10. 2018, č. j. 8 Ad 10/2015 – 39, rozhodl, tento rozsudek svým rozsudkem ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3 As 179/2018 – 42, zrušil a zároveň s tím zrušil i rozhodnutí policejního prezidenta ze dne 2. 3. 2015. Toho pak závázal právním názorem, že rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ze dne 15. 9. 2014 není nicotné. Tento rozsudek nabyt právní moci dne 4. 3. 2021.

[10] Městskému soudu tak lze vytknout nanejvýš to, že nepostupoval s maximální snahou o poskytnutí soudní ochrany stěžovateli, nikoliv že by se dopustil přímého porušení zákona. V tomto směru tedy kasační stížnost není důvodná. Nejvyšší správní soud však při svém rozhodování vzal v úvahu i skutečnost, že žaloba podaná stěžovatelem byla odmítnuta pro nedostatek podmínek řízení (konkrétně pro nedostatek věcné podmínky existence napadeného správního rozhodnutí), přičemž k existenci podmínek se přihlíží v kterékoliv fázi řízení. V důsledku rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2021, č. j. 3 As 179/2018 – 42, neexistuje v současné době žádná deklarace nicotnosti rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta, po právní stránce tedy toto rozhodnutí existuje od okamžiku svého vydání až doposud, a co je podstatné pro rozhodnutí ve věci, existovalo objektivně i v době vydání napadeného usnesení městského soudu.

[11] Nejvyšší správní soud proto toto usnesení podle § 110 odst. 1, věta před středníkem, s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm je soud vázán podle

§ 110 odst. 4 s. ř. s. právním názorem Nejvyššího správního soudu tak, že podmínka řízení v podobě existence napadeného správního rozhodnutí je splněna. V novém rozhodnutí rozhodne městský soud též o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. dubna 2021

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu